

LO MESTRE TITIS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobarà en tots los kioscos y de més llochs de venta de periòdichs

Número solt: 5 cèntims; número atrassat: 10 cèntims

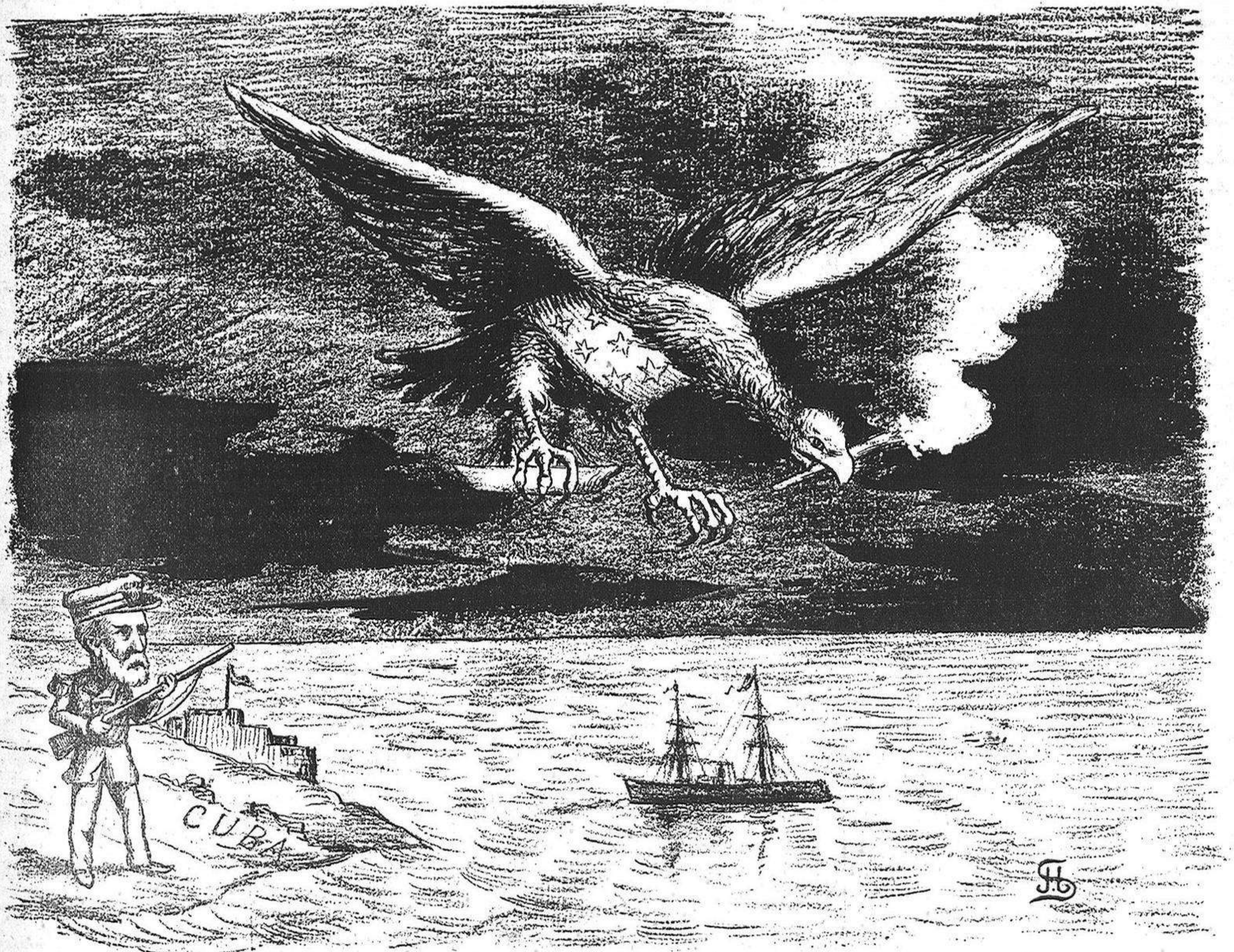
SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas	En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 3 »	» » un any, 4'00 »
Extranger: semestre, 3 pesetas	

QUEL 1897

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

UN AUCELL DE RAPINYA

Quan aquesta mala bestia 's posi á tret potser li plantém un perdigó á l' ala.

CUADROS DISOLVENTS

I

¡Mireulos! Son ells, los de sempre.... Los que, mentres los lliberals de tota mena tiranisan al poble, mentres los indiferents se creuhan de brassos, ells trevallan y 's preparen pera la suprema lluyta.

¡Mireulos! Inmens es son número.... Desde 'l potentat fins al pobre jornalero, desde 'l gran d' Espanya hasta 'l humil trevallador, desde 'l millonari hasta 'l que guanya sis rals trevallant tot lo dia, desde 'l catedràtic ilustrat hasta 'l que no sap més que la Doctrina y son ofici, desde 'l general victoriós hasta 'l soldat ras, desde 'l cardenal hasta 'l humil vicari.... no hi ha classe, ni carrera, ni professió, ni estat que no tingan entre nostres correligionaris representació lluhida.

¡Mireulos! Son los descendents de Pelayo y dels Almogávares, dels crehuats de la edat mitja y dels héroes del dos de Maig. Son los que sostingueren per set anys una guerra gloriosa; los que, fa vinticinch anys, lluytaren sens treva contra dictaduras y dinastías estranyas y repúblicas sens honra.

¡Mireulos! Los lliberals los creyan morts sens remey, y aquí están, en número formidable, disposats á tot, fins á esmicular un trono. Es una montanya inmensa que aménassa caurer sobre 'l edifici ja gastat de la Restauració. Es una onada terrible, capassa de fer rodolar las pesadas rocas, cuant més las lleugeras pedretas del alfonsisme. Es un llamp aterrador que aménassa de mort á las instituciones vigentas. Es una torrentada terrible, capassa d' esbórrar tantas llibertats lliberales com tenim. Es 'l enviad de Déu pera tancar d' un colp aqueix oprobios paréntesis obert en nostra Historia pel tiránich lliberalisme.

¡Mireulos! Son desitj es la felicitat d' Espanya; son intents restaurar las tradicions perdudas; son fi cumplir ab son deber; son objecte desterrar al lliberalisme; sa norma la voluntat del Rey; sa llei la del honor: sa bandera la de la vella Espanya, la de Covadonga, la de Las Navas, la de Lepant, la Independencia, la que porta escrits en sos plechs gloriosos lo lema tres voltas sant de Deu, Patria, Rey.

¡Mireulos! ¡Mireulos bé! Son los que avuy poblan las masías, y 'ls camps y las vilas y las ciutats; los que demá ¡dintre poch temps! ab un fusell al bras y una boina al cap, poblarán las montanyas y omplirán á 'l Europa ab la fama de sos fets gloriosos y de sas victorias sens nombre....

VALCARLOS.

"EL HONOR ESPAÑOL"

Aquest es el títol d' un periódich de "Buenos Aires" del qual copiém, traduïts, els següents párrafos:

"El "Maine" fou volat en la bahía de l' Habana per los mateixos yankees, intencionadament, pera posar més tart devant del poble baix, els cadáveres dels infelissos *pieles-rojas* que sucumbiren allí y dirli: ¡venja als teus germans!

Aquí está el secret de la voladura del "Maine." Aquest barco surti dels ports americans ab aqueixa consigna; ser volat en terra espanyola y quants més cadáveres hi hagués, millor.

Pera 'ls cors nobles que 's resisteixen á semblant infamia, els direm que els yankees, per un dollar, sacrifican á sa mare y al seu pare si es necessari.

No coneix l' amor á la patria, no te religió, ni carinyo á la familia, no 's mou sino al *drinch* de l' or.

Aquest mateix exercit que á bordo dels barcos de la Unió solca 'ls mars de Cuba, no está allí per patriotisme; está, per la promesa que segurament los ha donat en Mac-Kinley, de darli llibertat de robar si logra desembarcar.

Per lo demés, res los importarian tampoch los que moriren en la catástrofe.

A ningú li cápiga dupte: aquest barco lo manaren destruir els que forman part del sindicat de sucres, d' acort ab el president dels E. E. U. U.

¿Qué 'ls importa á ells 300 ó 400 morts y un barco menos? La cuestió era que 's verificués la infamia en un port espanyol pera ab un sofisma insensat prepararnos un afront en la historia y avivar las passions populars entre 'ls de la seva casta.

Qui coneixi á fondo l' ánima tenebrosa, hipócrita y cobarda de aqueixos homes, degradada á forsa de comerciejar ab ells mateixos, no duptará com nosaltres no ho duptem, que el "Maine" fou volat per lo seu mateix comandant."

BANCAS Y BANCHS

¿Qui no ha vist *bancas y banchs* molts d' aquets de forma airosa tan en las grans capitals com en las vilas y pobles lo mateix en las masías que en las magníficas torras? Las *bancas y banchs* serveixen per reposarhi una estona quan després d' un llarch viatge ó un *trascar* d' algunas horas ens trovem baldats dels ossos y ab las camas tremolosas. Son de fusta, ó bé de ferro, segons lo punt en que 's troban; de fusta tots ne veiem per las iglesias y escolas; de ferro, pels llochs mes públichs de ciutats vilas y pobles, com son, plassas, parchs y ramblas y altres vias mes *famosas*, hont, hi llueixen el garbo los soldats ab las minyonas. Per las hortas y jardins existeixen gayas formas desde 'ls guarnits ab llistons als de pedra fina y bona. Per las platjas també hi han, casi en totes, *banchs* de sorra, hont de tant en tant s' hi encalla lo vaixell que 'l cas ignora y es aixó un inconvenient qu' en eix punt, ostenta 'l *moble*. Lo *banch* es per molts oficis lo que pel portal, la porta; el manyá hi té 'l caragol que lo ferro estreny ó colla y la llima quan se 'l *menja* xiscla ab *veu* esgarriosa. Lo fusté també hi subjecta cabirons ó bé altres cosas mentre entona cansonetas tot fent corre la garlopa. En fi; per molts estaments n' es lo *banch* l' eyna més grossa y el més útil auxiliar per portar á cap grans obras. Existeix un *banch* ó *banca* que te fama ignominiosa y respira sols aprobi que deshonra á aquell que 'l toca; no cal ja parlar mes clar.... girem full, y á un altre cosa. *Banca* en diuhen d' aquell lloch frequentat per gent viciosa, hont hi deixan l' últim ral y ab el ral boy sempre l' honra, ignorant, que, d' or sedents, sols demostran sé uns tanocas; aixó es altre desventatge, ó imperfecció de la forma. Coneixem també per *banchs* unas *caixas*, en que hi posan lo parné que á molts ens falta per tirar la *carn* á l' olla, mentres qu' altres, remenantlo van *untant las curriolas*, y aixís s' omplen bé la *tripa* y 's fan *richs* en pocas horas. Son uns *banchs* mol famolenchs que, tot l' or de *casa nostra* se 'l van xuclant depresset, y al seu puesto, papé hi posan. ¡Trinca tan aquell metall de la cara *trista y grogal*!

Nostra Espanya está abatuda; ha *trascat* já molts horas, y un viatge tan pesat desenllás molt trist li porta. Está arraulida en un *banch* ab la cara mitx plorosa, recordant las desventuras que perjurs fills l' ocasionan, y prop d' ella, 'l lleó altiu acurrucat també 's troba. Una turba de truhans, vividors ó gent de l' olla s' entretenen á fé escarni de la invicta y gran matrona, y furiosos, volen pendrerli, l' humil *banch* en que reposa; mes ¡ay d' ells, si acas la fiera los sorpren y s' abrahona! ¡els instans son molt suprems! ¡Ay de tots, si 'l *banch* s' *ensorra*!

PEPET DE LAS POMAS.

(Continuació)

A tu t' ho dich, sogra; ententi, nora: refrán que s' usa quan, parlant ab una persona se reprén indirectament á altre que 's vol ho entenga.

Ab excusas d' en Pau, en Pere s' escalfa: refrán que explica que alguns, ab pretext de demanar per altres sollicitan pera sí 'l que desitjan.

Ab las alas t' abrich y ab lo bech te pessich: refrán que reprehen als aduladors y enganyosos que, donant á entendre que favoreixen á un, li fan notable perjudici.

Ab lo seu mal vol conèixer lo dels altres: refrán que ensenya quan propensos som á sospitar d' altre lo que nosaltres fem.

Ab temps y palla maduran las nespras: refrán que aconsella la paciència y espera pera lograr algún fi.

Ab ton senyor no vulgas partir peras; ell se menjará las maduras y tu las verdas: refrán qu' ensenya que no convé usar familiaritat ab los superiors.

Ab una caldera vella s' en troba una de nova: refrán que s' aplica als joves y noyas que 's casan ab vells ab lo fi de heretarlos.

Abants de casar, molt t' hi has de pensar: refrán que adverteix que 's premeditin los assumptos graves antes de ficarse en ells.

Al mes d' Abril no t' llesves ni un fil: refrán que adverteix que, fins passat l' abril, un no s' afluixi de roba perque encara sol fer fret pera refredarse.

Afarta m be y digasme moro: refrán que s' aplica als que, sens preocuparse de lo que dirán, miran sols lo profit propi.

Ahir pastor y avuy senyor: refrán ab que s' adverteix la mudansa y varietat de las cosas humanas.

¿Ahont anirás, bou, que no llaures?: refrán qu' ensenya que en tots los oficis y estats hi ha treballs que sufrir.

Ahont hi ha barrets, no campan caputzas: refrán que adverteix la superioritat del home sobre la dona.

Ahont vaijus, de's teus hi y haija: refrán que demostra que la sang no 's torna may horxata.

Ahont vaigis, fes com veigis: refrán que adverteix que deu cada hu acomodarse als usos y costums del país ahont se troba.

Aigua passada no mou moli: refrán ab que 's dona á entendre la inoportunitat dels concells després de la ocasió de aprofitarlos.

No digas de aquesta aigua no beuré per térbola que sia: refrán ab que 's dona á entendre que ningú está lliure de que li succeisca lo que á un altre.

Guardat d' aigua que no corri y de gat que no mioli: refrán qu' ensenya que las personas de geni al pareixer manso y apacible, quan arriban á enfadarse solen ser mes impetuosos y terribles.

Al amich y al caball no cansal: refrán que adverteix que no convé importunar als amichs.

Al cul del sach se troban las engrunas: refrán ab qu' es nota als que dissipan las cosas de que deuen respondrer.

(Continuará)

El Noticiero es el periódich que ab més afinació sap tocar el violón.

A la seva redacció hi ha una colecció de raspalls pera respallar á tothom, y una serie de tapadoras pera totas las ollas

Per aixó El Noticiero ens resulta un' Olla.

¿Las noticias son optimistas? Donchs, ápa, la nota seva son tot flors y violas.

¿Son pessimistas? Donchs, alsa, noy, vinga 'l diccionari, y estampem tots els termes negres y desconsoladors.

L' altre dia, entre las rahons que donava per

3'50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

79 A 16 tintas.per 55 centímetros

afirmar que la escuadra d' en Cervera era á Cuba y no á Filipinas, donava la següent:

"El govern no té dret, ni deu, ni pot posar en ridícul al almirant Cervera, al ferlo passar com á héroe en Cuba per las hassanyas en que ni sisquera hauria pres part...."

El Noticiero 's creu que 'n Cervera no es capás de sacrificarse dat cas que lo prestar son nom pera una engallinada en profit de la patria, fos un sacrifici.

A mes de que, si fos veritat que la escuadra es á Filipinas, una vegada sapiguda l' arribada á aquells mars, el ridícul de que 'ns parla El Noticiero quedaria fos com un bolado.

El ridícul que no 's fon may, es de aquells que avuy diuhén una cosa y demà un altre.

Com fá El Noticiero.

Hem llegit l' article d' en Castelar que tant soroll ha mogut en el Senat y en el Congrés.

En Castelar apreta qu' es un gust.

Diu cada veritat que pinta 'l credo.

Y posa á donya Cristina com un quatre d' oros.

Y....

Val més que callem perquè rebriam mosca.

Pero, tornant á Castelar; aquest ha dit en Alicante, que un dels perills que aménassa á Espanya es una revolució en sentit carlista.

Y en aixó s' acosta un xich á lo possible.

Y anyadeix:

"Temo que els partidaris de Don Carlos, no volguent transigir ab una pau humiliant, alsin la bandera de l' honra nacional pera conquistar per aquest medi las simpatias de las potencias europeas."

En aixó si que 'n Castelar hi trumfa.

Nosaltres no aixecarem may la bandera de l' honra nacional per una rahó molt senzilla:

Perque ja la tenim alsada.

Y aixó no deuria ignorarho un home com en Castelar.

Lo que farém, sí, será abaitarla.

Y ho farém ab prou velocitat per axafar el cap á tots els lliberals.

Y possibileros.

¿Voleu més barra que la dels yanks?

Ara fan passar la derrota que sofriren á Santiago com una victoria.

Y celebran ab entusiasme l' acte heroich del "Merrimach" que consistí en.... anarsen á pico.

¡Ah ruchs!

Al arquitecte-actor de la capella protestant, que á Madrid varen alsar, segons el Nacional, que no es trapella, arquitecte real lo van nombrar.

Ara no falta mes que á n'en Cabrera lo nombrin capellá del Alfonso, que á San Francisco hi ballin peteneras y 's caguin á la trona.... (parlant net)

Rahó te don Joaquim:

¡Qué cosas hem de veure, si vivim!

VOLTREGANÉS

CARTA OBERTA

D. Francisco Alsina Roure y Pi.—Barcelona.

Molt senyor meu, dich, dels protestants: per ara no es dels meus.... ¡Marrameu! ¡qué ha de ser! No obstant, tots dos som cristians; sino que nosaltres som com que diguessim d' or, y 'ls protestants venen á ser una especie de quincalla.

Vaig rebre la seva carta, de no fa gayres días, aixó es, del 25 de febrer de 1890, qu' es com que diguessim d' ahir; y no li vaig contestar porque vaig pensar que fore picar en ferro fret; pero com que ara, ¡al cap de vuyt anys! he sapigut que vosté ha dit que m' havia tapat, (perque no li havia contestat), y á mí no m' agrada que 'm tapi ningú, he volgut ferli veure qu' estava ben destapat.... de boca, y que no tenia pels á la llenga. Anem, donchs, á la bayoneta, y vejam si farem algún forat, que després hi haurá feyna á buscar un tap pera taparlo.

Vosté diu que no 's proposa contestarme tota la carta, porque 's creu qu' es inútil. Si vosté 's creu qu' es inútil....

fa molt bé de no contestar; porque un home inútil no serveix pera gran cosa. Pero quí sab si vol dir que lo contestarme es una cosa inútil perque suposa que tinch lo cap massa dur. Jo ja ho veig, un home qu' es Llicenciat en bledas y pastanagas, y que te 'l dret de vendre verduras á la Boqueria, dret... y assentat, havérselas ab un papioli com jo, gran mal. Es clar que m' ha de tapar la boca. Si agafa los enciams, las escalolas, las cols y demás verduras que ven á la plassa de la Boqueria y m' ho planta tot pe'ls bigotis, per forza m' ha de tapar, sense deixarme respirar gens.

Després diu que desitja ferme algunas observacions, y la primera es aquesta: Soch cristiá, y merament protestant. Es dir, que no solament es protestant sino que també es cristiá. ¿Sí? Donchs, home 'm deixa més parat que 'l Negre de la Riba. Jo que sempre m'havía pensat que protestant ja volia dir cristiá; pero un cristiá falsificat, un cristiá bort, vaja, un cristiá de contrabando. Jo 'm creya que protestant volia dir cristiá que ha protestat d' alguns dogmas y veritats del catolicisme, negantlos, després d' haverlos admés y cregut avants de la protesta; es dir, que avants havia dit sí, y després va dir no, perque aixís convenia.... á las sevas passions brutals, com va succehir ab Lutero, que va fer vot de castedat, creyent lo que creya 'l Iglesia de Roma, com diuhén los protestants, atacantho després, y amistanstante ab una monja que també havia fet vot de castedat, y després va fer lo bot, y va renyir ab lo seu espós Jesucrist, y 's va enamorar d' un frarot renegat. Ja veu, que 'l protestantisme te per fonament una porqueria de dos que havían fet vot de castedat.

Jo sempre m' havia cregut que protestant volia dir cristiá.... de pa sucat ab oli ó de nyigui-nyogui; pero vosté diu que no solament es protestant sino que també es cristiá. Vaja, segons vosté, hi deu haver protestants que no son cristians, quan vosté afirma qu' es totas dugas cosas. Veu, vosté m' ha ensenyat una cosa que no sabia: veig que vosté tot remenant bledas y pastanagas entent més en cosas de rellegió que no pas jo. Res, se veu que jo soch un pastanaga, y que qualsevol dia 'm portará á vendre.... sent com vosté es, un marmany de la Boqueria. Una pregunta: ¿Que no ho sab que molts heretges, com Lutero per exemple, se semblan á las comedias? Donchs, sí, senyor: no més hi ha una petita diferencia, y es, que aixís com las comedias acaban en casament-los heretges hi comensan.

M' ha agradat lo veure que vosté es tan fort de Narro, dich, de Sagrada Escritura; perque 'm treu la pistola, (cuyado á engargarla) dich la epístola de Sant Pau als Tessalonicenses, los Fets dels apóstols, la segona Carta als Corintins y fins la primera y tot. No'm pensava que 'ls que trafiquejan ab espinachs y sebas els grillelessen al cap.... tantas cosas. Ara si que veig que 'm tapa, sense deixarme respirar. Me dono per vensut; perque lo qu' es las pistolas ja las tinch totas rovelladas de tant poch ferlas servir. Vosté 's veu que las te per las puntas dels dits.... del peu, y que las sab aplicar més bé que cap curandero un pegat. Res, m' ha acabat lo bróquil, y ara 'l podrá vendre á la Boqueria: si per cas ne té massa, proporcionin un xich á la Taneta, ja qu' ella es la causa de veurers vosté en lletras de motllo.

Com que veig que vosté tot ho proba ab testos.... esquerdat.... per vosté; pera fer una mica 'l sabi també n' hauré de treure algún, pera veure si li puch esquerdar los seus. Y que 'ls hi presentaré de llautó, pera que li fassin més efecte. ¿Qué m' en diu d' aquell text que 's refereix á Jesucrist quan va dir á Sant Pere: Tu es Petrus et super hanc petram edificabo ecclessiam meam? Si no sab introduhirlo, ja li introduhiré jo. «Tu ets Pere y sobre aquesta pedra edificaré la meva iglesia. Et porta inferi non prevalebunt adversus eam.» Y las portas del infern na podrán res contra d' ella.»

Cristo, donchs, va fundar la seva iglesia, no la dels protestants, sobre la pedra anomenada Pere, que va ser lo senyor Sant Pere. Vostés, los protestants, no creuhén ab Aquest, luego la seva iglesia está edificada sense 'ls fonaments que va posar Jesucrist: luego 'l seu fonament es fals. ¿No es veritat que tanca de cop aquest argument? ¿No 'm deya que li contestés ab la paraula de Deu? Donchs ja está contestat.

Lo Sant Pare dels inglesos es la Reyna d' Inglaterra: ara pregunto jo: ¿Qué enten lo gat á fer culleras? ¿No coneix qu' es una cosa ridícula qu' unas fandillas que no saben lo qu' es pescan en cosas de rellegió, perque no'n han estudiat, siguin las Pitanas ó las que dirigeixin una rellegió, y que estiguin sobre 'ls seus bisbes y arquebisbes? Es lo mateix que possessin per director d' una gran fábrica al Noy de Tona.

Vosté 'm diu que la Reyna d' Inglaterra sabrá tant com jo de rellegió, y tal vegada de medicina també. Tant sabi qu' es en Testos sembla estrany que discorri aquí ab los peus. Es lo mateix que dir qu' ella seria bona per pilot de barco: no crech que s' en fés vosté si havia de fer un viatge á la América. Un Pilot d' una iglesia que no sab manejar lo timó val tant com un pilot de testos, escampats per aquí y per allá, sense ordre ni concert.

¿Es dir que també 's pensa que tal vegada sab tant de medicina com jo? Molt fácil; perque jo no 'n he estudiat may. Potser vosté vol dir que sabrá tant de farmacia com jo.... també podría ser.... si ella n' hagués estudiat més anys que jo. Ara, si ha estudiat tan de farmacia com de rellegió, podem dir que:

Tant serveix pera Pilot.—Com per fer un unguentot.

¡Pobres protestants!—No us voldrán los sants....

Com que no hi creyeu—¡Cóm se torrareu!....

Miseremini arum, saltem vos amici porchorum.

Aquell que mediti sobre 'l fonament del protestantisme, que no es altre que la carnola, per forza l' ha d'aburrir y de testar; á no ser que sigui algú que defensant á n' ells, també defensi l' arrós.

Oferint.... me a vosté (sense candela), se despedeix S. S. S.

JOAN MARTÍ Y TRENCHS.

L BALL

Ay mare, la meva mare, quin somni jo he tingut, somiava que ballava ab un home jeperut.

Quina festa fou tan trist: la que 's feu á Marganell: aquell día jo tenia qu' abrasarme al ball ab ell.

Ay mare, la meva mare, ¿per qué al ball varem anar? La riera, plena qu' era se m' hagués volgut manar!

Cuan al ball ja n' arriarem qui primer 'ns va mirá: que 'm pensava m' estimava, fou l' hereu del Devesá.

Mes ¡ay! 'ls músichs tocaren comensant pe 'ls rigodons; jo assentada disgustada sens poguer lluir mos dons.

Mos dons de gran balladora que tenia ja adquirits, de alegreta y boniqueta per pescarne richs marits.

Aquell día tots 'ls joves ni 's fixavan gens ab mí; jo que n' era la primera que surtia al ball aquí.

Ay mare, la meva mare, ¿per qué al ball varem anar? La riera plena qu' era se m' hagués volgut manar!

Yo recuerdo molt be encare 'ls primers que vaig ballá: ¡Ay com reya! ¡Quins salts feya! sens poguerme may cansá.

Esperava los diumenges com la santa llibertat. Sols tenia jo alegria si 'l ball n' era comensat.

¿'ls fadrins se barallavan per poder ab mí ballar. Parauletas d' amoretas me deyan per ferm'hi anar.

A 'n Juanet de la Calcina quins papers l'hi feya fer! Sols pensari ¡recanari! sembla que no pugui ser!

Per mí, tambe, sens mesura molt y molt s' enamorá y patí nit y día l' herehuet del Aguilá.

¿A que treure noms y casas? ja que 'ns resta sols que dir que jo n' era qui al darrera á tothom feya seguir.

Mes are, ningú ho diría, tots aquells ja son casats; jo que 'm reya si algú 'm deya que 'ls anys prest ne son passats.

Los sermons sempre escoltava que feya 'l senyor Rector contra 'ls vicis, malefics, qu' exposava, fente horror!

Humilment jo prometia no tornar més á pecar, y 'm semblava, cuan pregava, ja may més volguí ballar.

Pero al ésser al diumenge, cosa extranya sent mon cor,

que m'admira
perque 'm tira
cap hont es lo meu amor.
Més are, ningú ho diria,
ja no 'm venen á buscar:
jjo que 'm reya
si algú 'm deya
que no podia ballar!
Estich ja desesperada
vivint sola y sens amor.
Parauletas
d'amoretas
ja no hi entran al meu cor.
Ay mare, la meva mare,
per que al ball varem anar?
La riera
plena qu'era
se m'hagués volgut manar!
De 'ls joves ja cap me mira
com avans solían fer.
Devegades
ses miradas
fereixen tot lo meu ser.
Allavoras es cuan penso
donarme ab un cualsevol
y abrassarmi
y donarmi
per poderne doná un vol.
Y com si volguis sortirne
del estat en que estich ja,
fatigada
y carregada
del temps que no tornarà.
El primer que 'm demanava
sens mirarlo digué: si;
tothom reya.....
més no veyá
que 's burlavan tots de mí!
Allavoras jo que 'm miro
fit á fit al balladó.....
qu'espantada
y aterrada
sens sentits vaig quedar jo.
N'era un avi qu'era concu,
renegaire y tot perdut,
sens figura
ni estatura;
n'era un home jeperut!
Ay mare, la meva mare,
per que al ball varem anar?
La riera
plena qu'era
se m'hagués volgut manar!
Quina festa fou tan trista
la que 's feu á Marganell;
aquell dia
jo tenia
qu'abrassarme al ball ab ell.
Ay mare, la meva mare,
quin somni jo he tingut:
somiava
que ballava
ab un home jeperut!

NA FONT DEL LLUM.

L' ilustre almirant Cervera

CARTAS DE FORA

Vilanova y Geltrú, 29 maig de 1898.

Molt estimat MESTRE:

En aquesta vila, que si he caigan las casas de velas, sempre será vila, están los católicos com lo peix á l'aigua. Lo diari d'aquest lloch, més salat que un jinjol, y per lo tant llegit per poch dels que de llegí saben, ab una autoritat doctoral y mitj filósofa, las emprén tot sovint contra 'ls capellans que predicant bé contra la guerra yanki, diu lo diari que fan sermons yankis ¿qué diria si no ho fessin aixís?— Ja no extraño que posin tantas baterias d'artillería per las costas d'Espanya; será porque 'ls capellans yankis no pujan fugir. Sería bó que 'l doctó Llémana d'aquesta vila 'l fessen consultor de guerra y marina ¡salau que 'n aniríam de bé! portaría botinas de charol, sombrero alt y lluent; ni 'l sabater ni 'l barretayre podrian dir res, y 'l sastre passaría mitj día prenent midas y probantli las pessas porque 'l home lluhís; també disposaría llavors que possessin canons á tots los turons dels Pirineus y aixís los capellans yankis, per ell, quedarian atrapats com un ratolí.

¡Visca Deu! Lo diari d'aquesta célebre vila, ha fet també un descubrimient fenomenal, ha dit qu'ell es católich; per aquest fet tant important, demanaríam al ministre d'Hisenda un premi extraordinari, ó á lo menos al de Gracia y Justicia que li concedís tota la gracia y tota la justicia que tanta falta li fa per embestir als capellans que lo molt flauta 'n diu yanketisats. Es católich, y diu que 'ls capellans son..... tot lo que vulgueu; es católich, y á missa qu' es un precepte sagrat, no hi fa may nosa, perque aixís hi caben més fiels; es un talent, vamos, llástima que 's perdés; la religió y la patria poden esperar grants cosassas d'aquesta gent qu' es batejada y..... no van á missa 'ls días de precepte: a lo més anirán á sermó per examinar als predicadors, ó hi farán anar á algún filósoph per fer la crítica de si 'l capellá, dintre son sapient judici, es ó no yank.

També, senyor MESTRE, per aquí tenim un Pare Alcalde qu' es un prodigi. La neta historia pot resumirse en quatre paraulas: Va comensar engrunant terrossos: quant era més grandussón llegía lo diari de 'n Castelar á sota la figuera de la vinya; més endavant fou secretari del Centre Federal; figurá dels primers com á trabucayre d'en Salmerón.—Tot aixó necessitá poch temps per los perills que l' ofici de sí 's porta. Avuy lo tenim fet un alcalde senyó, pero no un senyó alcalde; ha fet carrera y molt..... lluhida.

¡Visca l'igualtat federal!

Y prou per avuy, un altre dia ens extendrem mes; entretant, senyor MESTRE, queda á sas ordres, lo

FUET VILANOVÍ.

**

Castellar, 2 juny de 1898.

Aymat senyor MESTRE: Deya en ma anterior que aquí á Castellar, el modo de ser de la gent era molt diferent del d' altres poblacions.

En molts pobles el Párroco es el pare del poble, el que, per lo que representa, mereix més respecte de tothom y se 'l té per una potencia. En molts ocasions, es el pare padás en cuestiones de familia, el consultor del poble en assumptos més ó menos trascendentals, es, en fi, el director espiritual dels feligresos y en ell se disposita tota la confiansa; pero aquí á Castellar, lo més que poden fer la majoria dels vehins, es mirarlo com á un funcionari del Estat. Ni més, ni menos.

Y ja pot estar content el Reverent Llonch si 'l deixen tranquil á casa seva, que no li deixarán pas.

Ja veurá ben aviat com se procura pararli algún llas, restarli autoritat, forsa moral, simpatías, y com prompte, si no vol doná 'l bras á torce, será objecte de las iras de quins, potser respallantlo una mica, al devant, pe 'l radera las hi farán més grossas que un cove.

Aixó no es nou aquí.

Los seus antecessors podrán reforzar las meas afirmacions.

Algún [pobre víctima] deixá en Castellar retalls de sa immaculada honra. Altre, que avuy regenta una parroquia de Barcelona, guarda avuy recorts amarchs de nostra població, y sens dupte renegarà dels favors otorgats á quins, fentse passar per amichs seus, s' han gosat en mortificarlo en cafés y llochs públichs, faltant á la veritat de la manera més indigne.

D' un altre, que avuy es Rector d' un poble del plá del Panadés, puch dir que 's feyen treballs per ferlo sortir del poble, perque no 's prestaba á servir de ninot á certs pretendents á cacique, fentlo passar per autor de certas cartas publicadas en lo MESTRE TITAS contra determinadas personas (que be mereixen alló y molt més); y de l' últim si no han trobat manera de carregarli els naulers, no han deixat d' aplicarli calificatius en tó de xacota y escarni, y també fentlo passar com á autor d' una carta publicada en lo MESTRE TITAS y firmada baix l' pseudónim de *Mis-Sol* en la que s' aludía, encare que indirectament, á la casa Tolrá.

¿Quins motius tenían per aixó? Senzillament, l' haverse

publicat aquélla seguidament d' un cas que va passar á la Catedral entre 'l Regent y certs fulanos que no estaban á la iglesia ab la deguda compostura.

Ja veu, donchs, el Rnt. Llonch, com la parroquia de Castellar es una especie de carrer d' Amargura per el qual passen els Rectors ó Regents carregats ab la creu.....

Que ja es creu, y ben grossa, la de tractar en certa classe de gent.

En la próxima entrarem al fondo de la cuestió.
Son affm. S. S. q. b. s. m.

L' AUCELL DE CAN BARBA.

XARADA

Ma primera es animal,
ma segona es part del cos;
ab una hú dos tan sols
aniria..... casi coix.
Cara es prima tercera,
maca es segona hú,
total es un nom ilustre;
qui no ho encerta es un ruch.

VOLTREGANÉS.

ENDEVINALLA

No soch ni home ni dona,
soch així..... ni carn ni peix,
ni tinch ossos, ni tinch greix,
y 'm mantinch de la persona.
No só aucell, y volo; 't vetllo,
puig quan dorms, despert estich,
quan vull, sense ser musich
ab lo meu cant 't desvetllo.

ELBERGDÁ.

GEROGLIFICH

× V C I M S
lo
mars
T
R E
T I T I

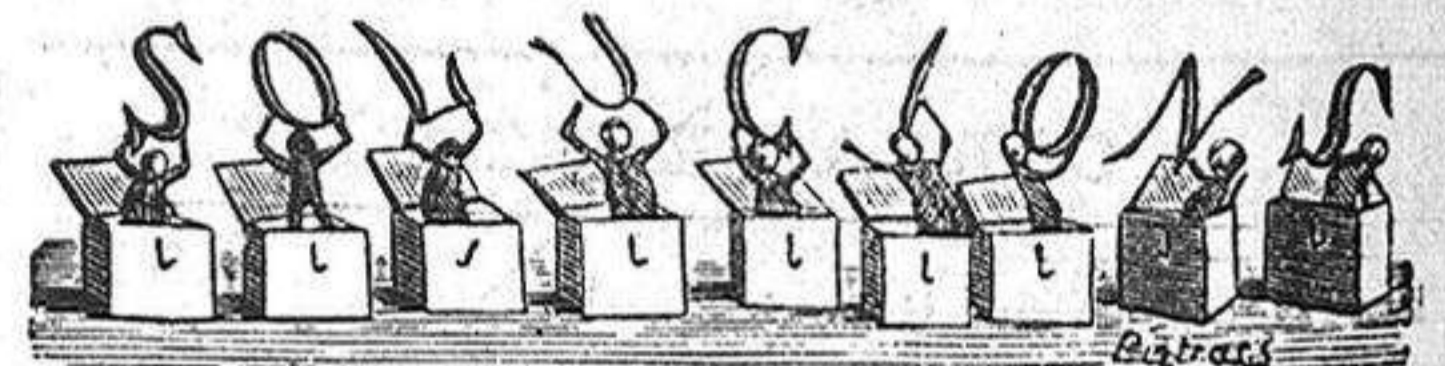
J. N.

TARGETA

MORET SALT I SET

Formar ab aquestas lletras lo nom d' un senmanari carlista.

UN DEIXEBLE TARRASSENCH.

Xarada: Frachmasó.

Rombo:

F
P O P
P E R L A
F O R T U N Y
P L U J A
A N A
Y

Establiment Tipogràfic, Casanova, 13; Barcelona.